

те — казвашъ. И пакъ седимъ и нижемъ... Я ги сълзитъ — дойдоха!...

Никой не ѝ отговори. Сийка наведена надъ чинията механически дъвчеше, като не мислѣше нищо опредѣлено. Болѣше я глава отъ плачъ и челото ѝ бѣше набръчкано като на баща ѝ. Въ душата ѝ дълбоко и завинаги залѣгаше недоволство и скръбна отдѣленостъ отъ цѣлия свѣтъ и неговата жестока безчувственостъ. Запетаиката си припомняше разговора съ министра и безъ да се усѣти че приказва, изрече:

— Може ли? Министъръ!... Трѣбва да сте гордъ, гордъ казва и обезсмъртятъ... Не, не, не може да бжде... На вѣки...

— Какво си приказвашъ? — уплашено, но съ любопитство запита Пенка.

— Вамъ казвамъ... Самъ министра ме вика и за ржка ме хвана и — честито... честито!... Вие сте символъ, символъ, казва. Досушъ сжщия сте били — отново завладянь отъ възторгъ, започна Заетаиката.

Той престана да се храни и съ ножъ въ ржка започна да маха. И като се въодушевяваше все по-силно, въ самозабрава, той задекламира:

— Кой сте вие? — Неизвестни!... Кой сте вие? Хе-хе-хе-хе! А министра казва: Вие сте безсмъртни, символъ!... Паметникътъ до края на свѣта ще трае! Вѣчно... вѣчно!... А на паметника кой е?

Пенка го гледаше съ уплаха. Раменетъ на Сийка болезнено потреперваха. Запетаиката, при въпроса — „кой е?“ — тържествено ги погледна и, като се удари въ гърдитъ съ дръжката на ножа, извика:

— Я го, я го, я го!